

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt, fél évre 2 frt, negyedévre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petit sor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lap szerkesztőségéhez (IV. Lövész-utca 13. sz.) kérjük küldeni.

Budapest, 1882.

28. szám.

Julius 13.

Szegények fohása jöltevőikhez.

A durva tél hegy-völgyet letarol,
És szemfedőül mindent béhavaz,
De zöld lombjával, szép virággal
Berket, mezőt felékíti a tavasz.

A romboló, dühöngő zivatar,
Miként szilaj mén, mindent eltapod;
De ha lezúg, vajjon nem látjuk-e
Dicsőbb sugárral kelni a napot?

Az éj a földre gyászleplett borít,
S álomba dönt majd mindent, a mi él,
De csak mulólag, mert utána a
Rózsás, mosolygó hajnal fénye kél.

Csupán egy éj s vihar nem múlik el,
Csak egy tél van, mit nem követ tavasz,
Szükség, szegénység éje, vihara
És zord tele, te vagy csak, te vagy az!

Élt a nyomor szült s balsors ringatott,
Szükség, szegénység azt nem hagyja el.
Mikéntha átok ülne életén,
Bánattal fekszik és sohajra kel.

De mégis, mégis bármi gyászos éj
A nyomorúság kínos éjjele,
Van ennek is, van egy szép csillaga,
S ez a nemes szívek részvétele.

S szegénységünk nyomasztó éjjelén
E csillag ím mi szépen tündököl!
Áldott a szív, a kéz, mely részvevőn
Habár csak egy könyűt is eltöröl!

Részvétetek mosolygó csillaga
Nem csak nekünk, tinektek is ragyog:
Mert a szeretve jöltevő szívek
A siron innen és túl boldogok!

Szulik József.

Kakukvár.

— Elbeszélés. —

I.

— Méresey úr! igaz, hogy Kakukvárban kísértetek járnak?

Ezt a kérdést tette Kakukvár egy látogatója, midőn 1881-ki év december utolsó napján este Méresey urnál nagy társaság gyülekezett össze.

— Igaz, hogy a várban kísértetek járnak?

E kérdés a jelenvolt vendégekre nagyon különböző hatást tett.

— Szent Isten, igaz? suttogták a hölgyek, kik közt a kérdés iránt kiválóan érdeklődni látszott özvegy Beszédes asszonyság.

— Karesi, szólt a kérdezőhöz Beszédes Pista, az özvegynek fia, hát bolondnak tartasz te bennünket, hogy ilyen kérdést intépsz hozzánk?

Erre a nem nagyon megtisztelő észrevételre Karesi megjegyezte, hogy a kérdést nem a társasághoz, hanem egyedül Méresey urhoz intézte, s Pista beavatkozását tisztelettel visszautasította.

Pedig a kérdésre, úgy látszott, özvegy Beszédesné suttogása szolgáltatott alkalmat, mert szabadkozott, hogy bizony ő nem hisz kísértetekben, noha a nép ilyenekről beszél; bátorságát bebizonyította azzal, hogy az elmúlt éjet Kakukvárban töltte.

A kérdés azonban föl volt vetve, s mindenki nagy kíváncsisággal Méresey urra tekintett, tőle várván az illetékes fölvilágosítást.

De úgy látszott, hogy Méresey ur a kérdést figyelemre nem méltatta.

— Az kétségtelen, jegyez meg egy másik vendég, hogy a néphit kísértetekkel népesíti be Kakukvárárt.

— Én soha sem hallottam ilyent, volt Méresey száraz felelete.

— Ne ámítson bennünket, Méresey barátom. Emlékezzék, hogy a várat nekem el akarta adni. Igaz-e vagy nem? kérdé egy Kakukvár szomszédságában nem rég megtelepedett kisbirtokos, kit Vajasynek hívtak.

— De nem azért, mintha kísértetek járnának benne.
— Én pedig, viszonzá Vajasy, épen azért nem vettem meg.

— Sajnálám, ha ily előítéletei volnának.
— Oktalan mende-monda lesz az egész, jegyzék meg néhányan, neki bátorodva.

— Persze, hogy az!
— Hátha még sem, szólt közbe fontoskodva egy előhaladott korú szűz, a kit Krebs Tabithának neveztek. Az én mosóném maga hallotta Méresey Ilon kisasszonytól, hogy Istenben boldogult édes anyja, mióta meghalt, már kétszer jelent meg neki.

Most mindenki Méresey Ilon felé fordult.

— Nos Ilon, szólt Méresey ur, hidegen, nyilatkozzál.
— Csak annyit mondhatok, hogy feledhetlen mamámról sokszor álmodom; többet nem tudok.

Ilon még félig gyermek volt. Föltűnően hasonlított édes anyjához, ki híres szépség vala, és vagy három év előtt halt meg. Anyja után nagy vagyon is maradt reá, melynek jövedelmeit most még édes atyja élvezte.

Hír szerint Méreseyék nem éltek boldogul. Méresey boldogult nejét leginkább vagyonáért vette el. Ezt itt csak melleleg említjük.

Krebs Tabithát nem elégítette ki Ilon fölvilágosítása. Neki a mosóné elég tekintély volt arra, hogy szavát elhigye. Nem is mulasztotta el ezt kiemelni.

Beszédes Pista, nagyreményű fiatal ember, kit anyja sokszor buzdított, hogy ügyesen forgolódjék Ilon körül, kivel szép vagyonkát kaphat, ingerülten fordult Tabithához:

— Kérem nagysád, Ilon nagysámról csak fölteheti, hogy tudja, mit mond.

— Én hiszem a kísérteteket, vágott közbe Vajasy, magam is láttam már.

— Hát mondja el, hát mondja el, mit látott? hangzott minden oldalról, és Vajasy elmondta a következő történetet:

— Mult télen Bács barátomnál estélyen levén, épen éjfélkor indultam haza. Két mértföldnyi utat kellett megtennem. Legyenek kérem meggyőződve, hogy egészen józan voltam, igazán egészen józan voltam. Ugy emlékezem mindenre, mintha csak tegnap történt volna. Haza indulás előtt egy vagy két pohárka ánizst ittam; ez volt az egész. Mivel az utat jól ismertem, egész nyugodtsággal megindultam. Hát a mint a sási erdőhöz értem, a hol, méltóztatnak tudni, az ut négy felé ágazik, balra tértem. Alig haladtam vagy harmincz lépést, valaki vagy valami úgy földhöz vert, mint egy maeszkát. Fölkelek, körülnézek, de a nagy sötétségben nem láttam semmit. Az a láthatatlan hatalom újra levert. Ez háromszor egymásután történt meg velem. Tetszik tudni, hogy a bátorság nem egy könnyen hagy el. Tisztában akartam lenni, hogy minő irtózatos hatalommal van dolgom. A mint nézek, nézek, olyan valami tűnt szemembe, a mi némileg téhénhez hasonlított; de attól mégis különbözött annyiban, hogy nem mozdult. Ez nem lehet más, mint kísértet, gondolám; a földön maradtam mozdulatlanul, mert ha fölkelek, ugyis újra levert volna, és elhatároztam, hogy e helyzetben maradok reggelig, tudván, hogy világos nappal a kísértetek nem szoktak alkalmatlankodni.

— Ugy van; erősíté néhány agg szűz.

— Nos hát, mint mondám, ott helyben maradtam reggelig. Egy jót aludtam is. A mint fölébredtem, láttam, hogy a kísértet alkalmasint szarvain vagy harmincz lépést visszahuzozott odáig, a hol az utak elágaznak. A legkülönösebb pedig az volt, hogy egy fekete téhén legelt közelemben, egészen hasonló az éjjeli kísértethez.

— Talán éjjel is tehenet látott; jegyzé meg Szürös Bálint.

— Mit gondolsz, barátom! A kísértet az uton ragadt meg; a téhén pedig, melyet reggel láttam, a réten legelészett.

— Hátha magad is nem az uton, hanem a réten jártál.

— Mondtam, hogy csak vagy két pohár ánizst ittam. Csak nem teszed föl rólam, hogy nem voltam józan? mondá Vajasy sértett önérzettel.

— Igaza van! bizony meglehet, hogy kísértet volt az; mondák többen.

— Egészen hasonló történt velem is, szólt közbe Krebs Tabitha.

— Halljuk, halljuk!

— Ha kívánják, elmondom.

— Egyik este birtokunkon messze elsétáltam. Egyszerre közel az erdőhöz egy borzasztó állattal állottam szemközt.

— Mi volt? kérdé megijedve Fehér Janka kisasszony. Talán csak oroszlán?

— Az nem; hanem, gondolom, vad bika volt.

Janka kisasszony nagyot köhintett.

Szerenesére a vad bika történetének véget vetett a társaságba érkezett Fehér ezredes, Jankának atyja, kinek ismeretes maró gúnya elnémította Krebs nagysámot.

Méresey karon fogva Szürös Bálintot, vele visszavonult dolgozó-szobájába.

II.

Szürös Bálint Kakukvár szomszédságában lakó fiatal orvos volt.

A két férfit, kikkel a dolgozó-szobában találkoztunk, szinte gyűlölte egymást.

Méresey finommodorú világfi volt.

Szürös Bálint, fiatalága daczára, rideg ember vala, kit kevesen szerettek s a legtöbben félték tőle.

A dolgozó-szobában Szürösnek első dolga volt az ajtót bezárni.

— Mire való ez? kérdé Méresey

— Gyilkosoknak ovatosaknak kell lenniök! válaszolá hidegen Szürös.

— Az Istrenre, Bálint! Néha a fiának is van füle.

— Ah, ön megijed, midőn discretióra már nincsen szükség? Szóljon, azaz szóljunk őszintén; noha a főforgó esetben csak az egyik a gyilkos.

— És pedig ön! jegyzé meg indulatosan Méresey.

— Oh nem, te indulatos vén bűnös. Egyébiránt ez nem tartozik a dologhoz. Azt tudom, ön nem fogja kívánni, hogy nyilvánosan föllépjek; nem vesztegetem tehát időmet arra, hogy önnek ellenmondjak. Szolgálhatok szívalral?

Szűrös egészen hideg maradt s a legudvariasabban megkínálta ellenfelét szivarral. Ellenben Méreseynek minden mozdulatán meglátszott nagy izgatottsága.

— Talán meg van a szivar mérgezve, hogy megkínál vele?

— Miért gyanakszik? Hiszen tudja, hogy érdeken áll önt életben tartani, míg pénze is tart. Az ön élete nekem kész haszon. Tetteimet érdeken szerint intézem. Oly gondot viselek önre, mint önmagamra, — ezzel sokat mondtam. Kevésbé vagyok bizonyos az iránt, hogy nem kívánja-e ön az én halálomat!

— Megvallom, inkább halva szeretném látni.

— Talán csak nem gondol arra, hogy megmérgezen, mint megmérgezte szegény feleségét?

— Bálint! az ily beszédnek véget kell vetnünk. Ne kinozzon örökké. Azért nem vagyok kevésbé bünyös, hogy kezeit ön is vérrel fertőztette be; de ne akarja magát úgy feltüntetni, mintha ártatlan volna. Önhöz képest ártatlan gyermek vagyok.

— Ha figyelemmel meg akar hallgatni, bebizonyítom, hogy ön téved. Először is . . .

— Nincs szükségem bizonyítgatására. Mondja inkább, mennyi pénzt követel újra, hogy hallgasson.

— Nem jól fejezte ki magát. E pillanatban nem vagyok pénzsükségben. Csakugyan be akartam bizonyítani, hogy neje halálát igazságtalanul hártja énreám. Eléggé tudja, hogy nekünk orvo-oknak különben is nagy a felelősségünk.

— Hát tagadja, hogy először ön ébresztette benem a gondolatot, hogy nőm halála által gazdaggá lehetek? Tagadja, hogy ön mesterségesen szította közöttünk az egyenlenséget? Tagadja, hogy midőn nőm beteg volt, ön mindig azzal esábitott, hogy ha az asszony meghal, minden vizálynak vége lesz, hogy ismét szabaddá leszek; s végre mérget adott, melyet a beteg orvosságába vegyítsek? Mindezt meri ön tagadni?

— Mindent tagadok. Ön kívánta neje halálát; ezt kereken kimondotta. Fölszólított, hogy hanyagoljam el engemet, az ő orvosát, kitől betegségében segílyt várt! Utóbb azt mondá, hogy az orvosságba szeretne valamit vegyíteni, a mi a beteget a másvilágra viszi, csak tudná mit. Hogy a betegből elhárítsak minden veszélyt, méreg helyett ártalmatlan porokat adtam. Ön naivul azt írta nekem, hogy poraim a betegnek inkább használnak, mint ártanak. Ezt a levelet gondosan megőriztem. Egy hét múlva nejét a halállal küzdve találtam a strichnintől, melyet ön neki beadott, s melyet azon okadással vett, hogy egy ebét akarja elpusztítani. Az asszony meghalt. Hogy önt megmentsem, bizonyítványt adtam, hogy neje természetes halállal mult ki.

— Hogy megmentsen! kiáltá föl Méresey hitetlenül. Ne beszéljen így; akármit akart inkább, mint engem megmenteni.

— Jó. Miután oly jó barátok vagyunk, megmondom, hogy más célom volt. Én hideg számító vagyok. Megvallom, hogy szép leánya iránt érdeklődtem. Elég okatlan voltam azon gondolattal foglalkozni, hogy nőül vegyek oly leányt, kinek apja megérdemli a bitót.

— Ön szereti leányomat?

— Igen. Van ebben valami különös? Ön csak nem gondolja, hogy Ilont pénzeért akarom elvenni? Mily neveltséges volna ez!

— Azt gondolom, hogy ön a legnagyobb gazember, kit valaha a föld hordozott.

— Gondolatnak ez szabad. De őrizkedjék ezt valaki előtt kimondani, ha nem akarja, hogy ellenében a törvény szigorát vegyem igénybe.

— Ne felessegen ily haszontalanságokat. Mondja ki, mit követel?

— Hát megmondom, szóla Bálint kialudt szivarát újra meggyújtva. Rövid idő múlva Ilont feleségül veszem.

— Beleegyezett leányom?

— Még nem; de beleegyezett ön.

— Leányomat nem fogom kényszeríteni. E tekintetben teljes szabadságot engedek neki. Beleegyezésemet adtam az én, de nem Ilon részéről.

— Többet nem is kértem. Ilonnal ez ügyben még nem beszéltem; de szólok ma vagy holnap. Ha ellenkezik, annyit talán mondok, hogy hatalmamban áll a multban elkövetett vétségért atyját megbüntetnem. Részleteket nem fogok neki mondani; azokat, ha tetszik, mondja el ön. Mentegesse vagy vádolja magát tetszése és belátása szerint. Részemről tanácsolom, mondja neki ezt: »A mit az a fiatal ember mondott, szerencsétlenségre nagyon igaz. Kiméld atyádat, és menj hozzá nőül.«

Méresey a fiatal ember vakmerőségén elámult.

Szűrös azon meggyőződésben, hogy eleget mondott, magára hagyta őt.

(Folytatása következik.)

Valeria.

— Beszély. —

I. Az Isten csodálatos végzése.

A kereszténység első korszaka az isteni gondviselés legszebb bizonyítékait nyújtja, azonban ezen korszak csak kevésbé ismert, és épen emiatt szükséges vele gyakrabban foglalkoznunk.

Valéria fejedelemnő küzdelemteljes élete szintén ily bizonyítékul szolgál.

A harmadik század végső éveibe vezetjük olvasóinkat. Róma két halmát az új homálya borítja; a homályban férfiak, nők, gyermekek egész csoportjait vehetjük ki, a mint lehajtott fővel szálltak alá a katakombákba, s miként tüntek el azok messze bevilágosított folyosóiban, hogy a szentélyben a szent mise-áldozaton jelen legyenek.

A sz.-misét a hívők atyja: sz. Marcellin pápa számos áldozár segédlete mellett mutatta be egy szikladarabon, mely oltárul szolgált.

Rendszerint két hosszú fehér fátyollal borított nő térdelt az oltár zsámolyánál. Az egyik halvány, nyulánk alak, még az évek virágzó szakában állott, noha ifjusága a küzdelemteljes élet súlya alatt meghajoltnak látszott; a másik nő idősebb, megállapodottabb koru volt.

E két nő, ki a katakombákban az isteni szolgálatnál titokban jelent meg, Diokletian császár, a világ urának neje és leánya volt: Piroska és Valeria.

Történt azonban, hogy ide Diokletian kegyence és jövendő vejének: Galériusnak két kéme követte a fejedelmnöket.

Oly nagy vala a hívők ájtatossága, kulcsolt kézzel, és földre szegzett tekintettel voltak jelen a sz.-áldozatnál, hogy üldözőjük kémeit észre sem vették.

— »Most már tudunk mindent« — sugá egyik kém társának. — »Tehát igazak a Galeriushoz jutott első hírek. A császárnő és leánya elfogadák ezen esőselelék vallását. Örök szégyenfolt ez a császárok bitorán! Jőjj, célt értünk, tudjon meg mindent Galerius!«

A kéme eltávoztak, a hívek énekeltek, kik csak az éj negyedik szakában — t. i. hajnal felé — szédtek el.

Piroska és Valéria a császári palotába titkos ajtón tértek be, egy udvarhölgy és egy tiszt kíséretében, kik szintén keresztények voltak.

Már napfelkeltekor hívatá őket a császár, ki igen felháborodva, e szavakat intézé hozzájuk:

— Piroska, Valéria, van nálunk egy sereg rajongó, kik tudomásom szerint, valami Jézus nevű embert imádnak, ki egy istállóban született, és keresztben halt meg. Ők a birodalom és Róma nyugalmát zavarják fel, vallásuk hirdetésének czime alatt a lázadás szellemét terjesztik. Ők Olymp isteneinek megvetői, és nekem, a mindenható császárnak ellenségeim. Eddig követőket ezen szájalomra méltó felekezet csak a rabzolgák és szegények, a nép és hadsereg söpredéke között talált. Ki hitte volna, hogy megvetésre méltó tanok mérge egészen a biborig felhasson? Jaj ezen utálatos férgeknek! kik arra sem méltók, hogy én lábaimmal tiporjam el őket. Jaj mindazoknak, kik a császár ellenségei, ha mindjárt saját esaladjának volnának is tagjai!«

Anyja és leánya egymás keblére borult, és a rémület miatt mintegy megnémult. Végre erőt vett magán Valéria, ki most anyjánál szilárdabb volt.

— Hatalmas császár és atyám, atyámnak nevezlek, ki nem tiltád meg, hogy így nevezzelek; azok, kikről az imént szólottál, nem ellenségeid! Ők inkább leghivebb, legkészségesebb alattvalóid, ezt mi tudjuk, kik minden imájoknál résztvettünk.

»Tudjuk, hogy ők Istenökhöz imádkoznak, de nem azért, hogy átokkal sujtson, hanem inkább megvilágosítson!«

— »Tehát mégis igaz volna? — szóla Diokletian — hogy keresztények vagytok? Gyalázat! Fájdalom!«

— »Igen, keresztények vagyunk« — felele Valéria, éghez emelt szemekkel.

— »Az Istenért, leányom! mily vallomást tettél?«

— »Holnap« — mondá a császár — »áldozatot mutatnak be a legfőbb Istennek a kapitoliumban. Ti engem Jupiter templomába fogtok kísérni, ellenkező esetben rangotoktól és nevetől megfosztalak titeket, és Numidia valamely erősségébe élethossziglan leszte száműzve. A császár nem tűrheti, hogy neje, ki vele a trónt megosztja, az egész világ szemeláttára keresztény legyen. Hiába minden köny és esengés, ezen határozatom rendíthetetlen, mint maga a végzet. Távozzatok vissza lakosztályotokba, a tiszt, ki titeket ide kísért,

majd őrt áll és gondoskodik, miszerint egyedül legyetek ma és a következő éjjel, hogy legyen elég időtök a gondolkodásra.

Ezzel Diokletian is távozott.

A fejedelmnök, kik majd hogy le nem roskadtak, szobáikba vezettettek. Piroska diadémjét, és arannyal átszőtt fehér fátyolát elveté magától.

— »Oh leányom!« — így kiáltott fel — »a koronáról hihetőleg mindörökre le kell mondanom.«

— »Anyám,« — felele Valeria — »Krisztus sokkal szebbet ígér neked.«

— »Igen, a vértanui koronát, mert a numidiai számkivetés halált hozó. Ezt érted te, nemde? Oh Valeria, miért is vallottál meg mindent a császárnak! Nem imádhattuk volna-e Jézust titokban, miként eddig tevők?«

— »Hogyan! Jézust imádni, miután meg lőn tagadva? Kérdé Valeria.

— »Igazad van, én győnge és ingatag vagyok, pirulnom kell gyávaságom miatt! Imádkozunk bizalommal, és tegyük majd azt, mit Isten sugall.«

S a fejedelmnök imádkozni kezdének. Azonban éghez emelt sóhajaik szórakozással vegyültek; önkénytelenül is eszökbe ötlött a drága haza, a fényes udvar. Mindezt el kellene hagyniok, és fogsággal cserélniök fel Afrika égető sivatagaiban, a fojtó éghajlat alatt.

A vértanuk nem így imádkoztak kivégeztetésök előtti éjen, ők örömmel adák oda véreket és életöket, hogy elnyerjék az örök koronát. Ki ez időponton késedelmes és haboz, az még nem méltó a győzedelmes egyházra.

A császárnő és leánya nem rég lettek keresztényekké, s nem voltak még a lángbuzgó, minden földit megvető hit érzelmeitől át meg áthatva. Előttök borzasztóbb vala Diokletian haragja, mint az Istené. — Megadák magukat — — — Másnap ugyanis, midőn Diokletian belépett, és őket kézen fogva, hogy Jupiter templomába vezesse, nem állottak ellen, a kapitoliumba menének és — áldozának. Valeria Galerius neje lett, de férje csakhamar meghalt. Az Isten Valeria iránt hosszútűrő volt, kinek élete azután egykori hitehagyásáért folytonos engesztelő vezeklésben állott.

II. Az erős asszony.

A római birodalom a Megváltó halála után három századdal csak árnyékává lett az egykori nagyhatalmu birodalomnak. Hasonló volt egy óriás épülethez, mely századokon át daczol, míg az idők viharai által legyőzve, alapjában megrendül s önmagától összeomlik; így hanyatlott mindinkább a római óriás birodalom is végszünyedése felé. Bár még mindig pompa és fénykörnyezék a hajdani világvárost, de az a hatalom régen elveszett, melyet az első császárok birtak. A kevély birodalom minden oldalról meg vala támadva, egyre retentőbbek lettek ellenségei, kik egykori fegyverszüvetésesei voltak, elannyira, hogy közel látszott az óra, midőn az óriás épület porba hull, romjai alá temetve ugyszólván az egész világot.

Sietteté a rombadőlést a rendvesztett kormányzat is. A helyett, hogy az egyeduralkodó az állam gyepölő-

jét erős kézzel intézné, a szerencsétlen birodalomnak három ura is volt, kik folyton háborgatták egymást. Így Galliában Konstantin uralkodott; Konstancius, Klorus és Helena fia császári czimet viselt; Licinus és Maximin pedig, ki Galerius fogadott fia volt, az ország többi részén osztoztak meg.

A pogányság ekkor a haláltusát küzdve még egy végső erőfeszítést tényszerűen a keresztények ellen újlag kegyetlen üldözés dühöngött. A palotákban szabadon tanyázott az istentelenség és gonoszság; bár az erény sem volt teljesen kialudva, de az, csak a magányban, és homályos börtönökben virágzott.

— »Igy kellett ennek bekövetkeznie« — mondá egy híres író — trónra jutott minden gonoszság, hogy a felzaklatott alattvalók azon vallást emeljék fel, mely a gonoszságot kárhoztatja.«

Maximin Róma palotáinak egyik legfényesebb laká, melynek egyik távoleső termében a földön egy nő térdelt. Ugy látszik, mintha e nő valamely rettenetes aggály és lélekölő fájdalomnak lenne martaléka. Ég felé irányzott tekintete égő, csaknem reménytelen gyötrelmeket fejezett ki. E nő az első ifjuság üdeségén túl volt. Alakját meglepően egyszerű gyászruha fedé, de annál nagyobb tiszteletet parancsolók valának szende vonásai, s magatartásának fonsége. Ő azonban a természet ezen eredményei, valamint a keleti pompa iránt, mely őt mindenütt környezé, teljesen közönyösnek látszott. Mindaz, mivel tekintetünk itt találkozott, a század legválasztékosabb fényűzését tünteté elő. Azon századnak, mely végsőüledésében már csak az érzékiségnek és elpuhultságnak szolgált.

A terem falai márványtól s aranytól duzzadoztak; az atriumra szolgáló ablakokat finom áttetsző alabastrom-táblák képezték, mindenütt a legválasztékosabb butorok, melyeknél az anyag értéke csak a művészi munka által volt föltulmulva. A látogató lépteit alatt pompás mozaikkal kirakott padolat tára fel virágszőnyegét, mely virágok zománcza vetekedett a tavaszi virágok üdeségével. Azonban a figyelő szem e fejedelmi fényűzés közepett a legkülönösebb ellentéteket, és bizonyos érthetetlen ellenmondást vehetett észre. Így, ha a kíváncsi kéz a hálófülke bejáratát takaró függőnyt fölemelé, a czedrusfából készült, és gyöngyházzal kirakott nyoszolyán csupa szalmazsákot látott, és egy ködarab volt ott a párna. A fülkében porfyr asztalon ezüst edény állott, azt himnők, hogy ebben a ház családi istenei tartatnak. Pedig nem volt ez, mert ezen edény fehér esontokat, és összeszáradt vért tartalmazott; az edény egyik részén remek művű bárány ábrája látható, másik részén pedig ezen szavak olvashatók. »Vértau.« Az asztalon könyv feküdt, s benne ezen szavak valának megjelölve: »Boldogok vagytok, midőn szidalmaznak és üldöznek titeket és minden rosszat mondanak ellenetek énérettem, mert a ti jutalmatok bőségesek mennyeekben. (Máté 5 rész 11, 12. vers.) A falon egyszerű fakereszt függött, a rómaiak leggyalázatosabb haláljelvénye, mégis alázatosságában e kereszt dicső értelme uralkodott a császári szobák büszke pompáján.

— »Én Istenem!« — így sohajtott ama nő sira-

lomba fojtott hangon, míg reszkető karjával a kereszt lábait ölelé át. — »Istenem! te ismered nyomorult életem gyötrelmeit, de bármily keserűek voltak, elviseltem azokat irántad való szeretetből a jelen óráig; sőt mindig örömet találtam bennök; szerencsétlen valék már mint gyermek, boldogtalan lettem mint nő . . . Oh de azért áldalak Téged fájdalomtelt szívem mélyéből. Csak téged akarlak ezentúl keresni, egyedül téged szeretni. Uram, hozzád kiált lelkem, nyomorom mélységéből! Irgalmazz nekem! Tied vagyok, egészen a tied, rendelkezél életem fölött tetszésed szerint, de kiméld meg barátnőimet. Ők testvéreim a hitben, társnőim a szenvedésekben. Igazságos Isten! mentsd meg őket az istentelenek kezeiből, mentsd meg ártatlanságukat. S ha áldozatot kívánsz, fogadd áldozatul életemet, folyjon el vérem. Ám e vér ugyanis császároknak, szenteid üldözőinek vére. Oh mentsd meg Márcziát, mentsd meg Juniát . . . !

E pillanatban megnyílt az ajtó és egy fiatal szőke hajú, fehér arcu, azurkék szemű rabnő lépett be. A császárnő türelmetlenül fordult feléje.

— »Asszonyom,« — szóla a leány — »biztos hírek nyomába jutottam, ámde. . . .«

— »Csak szólj leányom, mindenre el vagyok készülve. Mondd, mi történt a jó Marcziaival, második anyámmal? Hová lett ő?«

— »Marczia,« — szólt amaz — »Albinus senator nejevel Eustasius törvényszéke alá helyezték, és már el is ítélték.«

— »És halálra lettek ők ítéelve?«

A rabnő nem válaszolt e kérdésre, a császárnő megérté hallgatását.

— »És vajjon,« — kiálta fel — »ki az a nyomorult, ki az ártatlant rágalmazni merete?«

— »Egy alávaló zsidó, kit Maximin egyik bizalmas embere vesztegetett meg. A nemes Albinus megkísérlé neje igazolását, de bizonyágtételét nem fogadták el. Marczia a szegények védője! . . . Junia, a hü nő és gyengéd anya! halálra lett ítéelve! . . . Oh császárnő, Germániának, édes hazámnak sötét erdei biztosabb menhelyet nyujtanak az erénynek, mint a császárok büszke palotái.«

— »Nines vesztetni való időm,« — szóla Valéria, s arczát fátyolával elfödé — »elmegyek Maximinhoz.«

— »De urnőm! . . . nem rettegsz tenmagad is?«

— »Mitől féljek, gyermekem?« — E szavakkal lépte át Valéria szobái küszöbét, s rabszolganője kísérte őt.

Gyorsan áthaladtak néhány pompás termen, melyekben Göröghon szobrai s egyéb műtárgyak diszlelték, s csakhamar egy czedrusfából faragott ajtóhoz értek, mely előtt legionárius állott őrt, ki megpillantván Galerius nejét, meghajolt. Mig a császárné az ajtót kinyitá, a rabnő az őrhöz közeledve, ezt sugá annak:

— »Ebroin, ha tán hívnálak, nyomunkban lépj, bátran vágj, ha mindjárt maga a császár is állana előtted; kényszerítlek Hermanus nevére!«

A katona nem érkezett válaszolni, mert a rabnő gyorsan eltűnt a császárné nyomában, ki egyenesen Maximin szobáiba lépett.

(Folytatása következik.)

TÁRCSA.

A főpap.

Irta: Zalka János. *)

A töröknek serge szerte dulong
Hol Dunába a Garam szakad,
És a főpap atyja a szegénynek,
Kit jelenleg bús csapások érnek, —
Angyalörként népe közt marad.

S jóllehet már a mezők reménye
Eltapodva mének körmitől,
És a gyűjtött kis vagyon ragadva,
És a népnek vére is kiszíva,
Mellyet a tar kényre öldököl.

Hösi szível türi ezt a jó nyáj.
Mert körében látja pásztorát;
Czelja ennek: könnyebítné hívén,
Orvosolni teste, lelke sérvén, —
Ő közöttük tetteben prédikált.

Alkonyonként jár ki városából,
Agg kezében vándorbotja van;
Gyöngén lengedez körülé szellő,
Hajh! nyomorgó hívein busong ő,
S nekik enyhet kér imáiban.

Holdvilágnál egykor, andalogva
Képzelembé, messze ballag el
Ér falut s legott siránkozó hang
Hat feléje; meg nem tartja őt rang,
S a vittilló-ajtót nyitja fel.

És köszöntve lép be a szobába:
»Gyermekim, mért sirtok? Am a lét
Istentől van, — ugymond, — mindenünkkel.« —
És a bús pár könyező szemekkel,
Csókolá az ősznek jobb kezét.

»Szóljatok, mért sirtok?« a szelid agg
Ismétlé »s már hátra nincs remény?
Tán segítetek.« »Oh aligha!« így szól
Szille, »gyermekünk tünt el lakunkból,
Kiseded, engedelmes, gyöngé lény.«

»Ah szegények! csillapodjatok meg,
Néki, hogyha él, veszély nem árt,
Vagy ki lenne oly kemény iránta? —
És ha még is őt halál találta,
Bátran leng a túlvilágba át.«

A hat éves Gergely áll előtte,
Ninesen ártatlan képén mosoly,
Néz könyes szemekkel a szeliden
Enyhítőre, marja bú szívében.
Nyugodalmat nem lel ő sehol.

És kezét a főpapéba nyújtja,
Mintha őt segélyre intené,

*) Egyik munkatársunk szívességéből közöljük Zalka János 6 nagy-
méltóságának, Győr nagynevű püspökének ez ifjúkori költeményét.

Szerkesztő.

»Kiseded, hát te is szöpögsz, kesergesz?«
Mond, Gerő, fejére téve tisztos
Ujjait, hajolva lefelé:

Gyöz a hervasztó keserv, szülői
Bánkodása; biztat a kegyes
Ősznek indító beszéde; tüstént
Szól a gyermek egyszerű galambként
Hangja bú- s fohászokkal vegyes.

»Géza út mellett őrzé a kecskét,
Melyet jó apám hozott minap;
Lombot adva játszánk véle reggel,
S török csapat ragadta őt el,
S most a kis gidával fogva rab.«

»Ah ne sírj; Gerőke, im e pénzen
Vesz atyád s így lesz helyette más —
Isten hozzátok! talán segítetek!«
Eltűnik hamar, mint égi lélek,
S a kunyhóban néma hallgatás.

»Oltalmazd, atyám! a jó keresztényt,
Kit pogány kéz durván elragad.«
Igy esdeklik a főpap magában,
S holdvilágnál csendes éjmagányban
Harmatos gyöpön tovább halad.

Csitt! — fohász — kapkodja kerge szellő,
Néz, s körül fűszálak inganak.
»Hol bolyongsz szerencse üldözőtje?«
»Égi védő! kérlek mindenedre!«
A távolból ily szók hangzanak.

És letér a főpap, hang után megy,
Cserbokor mellett feküdni lát
Gyermeket, kötözve kis gidával,
»Géza szólj, te vagy? — talán szemem csal.«
És feloldja teste békáját.

Holdvilág már fogyni kezd; a főpap
Csendesebb léptekkel visszatér,
Gézát és a kis Gidát vezetve,
Jelt ad: »szünjék lelketek keserve«, —
S zárnyitást a bemenetre kér.

És elébe futnak, — térdre hullva
Illetik esőkokkal agg kezét,
»Itt kívánt magzattok, — visszatérek, —
Már aggódnak rajtam otthon, félek,
Nyujtsa rátok Isten bő kegyét.«

»Ah uram! magad ne menj közülünk,
Hadd kísérvünk mind lakodba el.«
Szerte futnak, hívják a helységet,
Vadvirág zöld ággal ékesített
Diszszekérre, kéri, ülne fel.

Enged és a diszszekérre fellép,
S virradtakor Esztergomban áll. —
Ősi város! néked volt ily pompád; —
És ki nyerte a győző borostyánt?
Halljad: a jó főpap, — Várda Pál.

RÖVID HIREK.

* **Király ő felsége** a következő felirattal üdvözölte fm. **Simor János** bibornok-herceg primás ur ő eminentiáját jubileuma alkalmával: »Kiváló örömmel küldöm önnek huszonöt éves püspöki jubilauma alkalmából legjobb és legőszintébb szerencsekívánataimat. Az egek Ura engedje, hogy szent hivatásában, mint eddig, úgy ezentúl is még sok éven át áldásdusan működhessék. Ferencz őzsef.»

* **Legfelsőbb adományok.** A király ő Felsége a holczmányi kath. iskola vezetésével megbízott apácák lakházának építésére 300 frtot, a szárhegyi kath. templom helyreállítására 200 frtot; a felső-ozori ev. templom építésére 100 frtot a kispfalui r. kath. hitközségnek iskolaépítésre 200 frtot. **Krompach** ágost. hitv. ev. egyházközségnek temploma helyreállítására 100 frtot adományozott magánpénztárából.

* **Bonnaz Sándor** csanádi püspök ur ő excja Jerszeg község r. kath. temploma számára **Lotz Károly** kitűnő festő-művész hazánkfa által művészi kivitelű oltárképet festetett, mely a Szentháromság dogmájáról elmélkedő szent Ágoston püspököt papi ornatusban állva s életnagyságu alakban ábrázolja.

* **Nagylelkű alapítvány.** **Schuster Konstantin** püspök ur ő excja negyvenezer forintot alapítványt tett a végett, hogy annak évi kamataiból 17 szegény lelkész évi díja évenként és egyenkint nyolczvan, 21 tanítót pedig harmincz forinttal javítsák. A tanítóknál ki van kötve a jó erkölcsű magaviselet és buzgó oktatás mellett a magyar nyelv serény terjesztése is.

* **Dr. Lassu Lajos** nagysúri r. kath. lelkész a nagysúri és varasúri r. kath. népiskola javára egyenkint 500 forintnyi alapítványt tett, mely nagylelkű áldozatkészségért a nemeskeblű tanügybarátnak a vallás- és közoktatásügyi miniszter elismerő köszönetét nyilvánította.

* **Két új plébános beiktatása** ment vasárnap, f. hó 9-ikén, fővárosunkban végbe. **Maszlagh** Ferencz budai várkaplónai és **Bogisich Mihály** budavári plébánosé. — **Bogisich Mihályt** Májér István vál. püspök, pápai praelatus ur ő méltósága mint a bibornok-herceg-primás ő eminentiája helyettese igtatta szokásos szertartással lelkészi hivatalába. **Maszlagh** Ferencz beiktatásánál a szertartást a **Zsigmond-kápolnában** primási megbízás folytán, **Sujan** szky Antal esztergomi kánonok ur őnsága végezte. A szertartás egy kiváló mozzanatát sz. István király jobbjának átadása képezte. **Szeréklyét** **Wiederhofer** káplány, a plébánia eddigi ad. oratorator, adta át az új plébánosnak, szívére kötve, hogy őrn. szent ereklyét, a mint a rend azt eddig őrizte.

A magyar zarándokok Jeruzsálembe f. hó 5-ikén indultak el Budapestről. Összesen harminczketten vannak. Isten vezérelje őket utjokban s hozza szerencsésen vissza övéik szerető körébe.

* **Halálozások.** **Bárány Ignác** csáktornyai képezdei igazgató f. hó 7-ikén agyszélhülésben hirtelen elhunyt. Kitűnő tanfőru volt, ki nagyszámu tankönyveivel s nevelészet i irataival, melyek az egész hazában közközen forognak s katolikus elemi iskoláinkban általános használatban vannak, maradandó nevet biztosított magának tanügyi irodalmunkban s közművelődésünk történetében. A Szent-István-Társulat alapító tagját s egyik legbuzgóbb hívét veszítette el benne. Tankönyvei közül az **Ábécé** és olvasókönyvek kath. elemi iskolák hat osztálya számára, melyeket a Szent-István-Társulat adott ki, számtalan kiadást értek s több millió példányban láttak már eddig is napvilágot. E tankönyveket szakfőruak a legjobbaknak ismerték el. Halála mindenféle mély részvétet keltett. Béke hamvaira! — **Buzárovits** Gusz-

táv esztergomi nagy tevékenységű kath. könyvkereskedő és könyvkiadó f. hó 3-ikán, életének 36 évében, jobb létre szenderült. Áldás hamvaira!

* **Az azori szigeteken** f. évi május 9-ikén erős földrengés volt, mely roppant pusztításokat vitt végbe. Templomok, középületek romokban hevernek. * **Éjszak-Amerika** Texas államában, Marshalltól 20 mérföldnyire délnek, a Sabine folyó a föld alá süllyedt. A folyó egy óriási kőszételep felett folyt, mely meggyuladt. A vékony kéreg a kiégett terület fölött leszakadt s a tátongó mélység magába nyelte a tömérdek vizet.

Szeretetadományok.

IX. Pius pápa végnyughelyének, a római sz. Lőrinc bazilikának kijavítására:

Simonffy Eduárd koltai pléb. 1 frt.

Csongrádi Szűz Mária-társulat 1 frt.

A legutolsó kimutatás szerint volt: 2 frank és . . . 10 kr.

Összesen 2 frt 10 kr.

és 2 frank.

HASZNOS TUDNIVALÓK.

Szer a falak nedvességének eltávolítására. Vegyünk 8 kilo kőszénkátrányt, 1 kilo aszfaltot és fél kilo fehér gyantát. A két utóbbi alkatrészt együtt olvaszszuk föl, a kátrányt pedig egy külön edényben forraljuk fel, azután mind a három részt keverjük össze. A nedves falat egész a csupasz kővekig már előbb le kell kaparni, még pedig körül egy négyszög lábnyival többre, mint a meddig a nedves hely terjed; azután a keverékkel azon forrón jól be kell kenni. Midőn jól megszáradt, a falat újból be kell vakolni. Ezen szert alkalmazták régi templomokban és épületekben, melyeknek falai a nagy nedvesség miatt zöld penészt kaptak, mely azóta soha többé nem mutatkozott. — A következő szert is nagyon ajánlják: $\frac{3}{4}$ kilo gyantát, fél kilo fagygyút és 1 liter lenolajat össze kell olvasztani s ezzel a fal felületét bekenni. Ezen szert megrátolja teljesen a nedvesség áttörését és a penészképződést: szükség esetén kétszer is be kell vele kenni a falat. Falszőnyeg alkalmazásánál az alsó papirt, mely közvetlenül a falra jó, szintén ezzel a szerrel kellene bekenni. Ezen egyszerű szert egy nagyon likacsos víztartó kőkorsónál teljesen biztosnak bizonyult, a mennyiben, mint a német »Fundgrube« írja, kétszeri bekenés után a kőkorsó oly jól tartja a vizet, mint a legjobb cserépedény.

IRODALOM.

— A Henniecke Rezső által Győrött kiadott „Magyar dalalbum” jelen évi folyamának 9. füzeté megjelent s 20 népdalnak zongorára alkalmazott hangjegyéet tartalmazza. A füzet ára csak 25 kr. Évenként megjelenik 10 füzet s ezek előfizetési ára 1 frt 80 kr. 5 füzetre vagyis félévi folyamra 90 krajczárral lehet előfizetni.

— Megjelent: **Syntagma Theol. Dogm. Fundamentalis.** Concinnatum per Joannem Ev. Zádori Doctorem et Professorem in Semin. Strigon. Fasciculus primus. Strigoni 1882. Buzárovits. Nyolczadrét 80 lap. Szép kiállítás; de a munka tartalma még inkább megérdemli magasztalásunkat, mert a czélra való tekintettel, mint kézikönyv valóban jelesen van szerkesztve. Szerző 14 évig dolgozott rajta s merőben azt vette fel, a mi érdekes, plasztikus, megkapó s könnyen érthető. Ugy véljük, hogy a theologikus fiatal nemzedék rögtön meg fogja szeretni, oly vonzó, egyszerű az előadása, s a műszavakat előbb megmagyarázza. A jeles munka ajánlását ő emja, a bibornok hg-primás kegyes volt elfogadni. Fájdalom, hogy mint szerző az »Uj M. Siobane« jelenti, csak

egy év alatt fog megjelenni az egész mű. Ajánljuk a t. közönség figyelmébe.

— **A vallás bölcselete.** Dr. Stöckl Albertől, a második kiadás után fordították Répássy János és dr. Zafféry Károly. E füzet mint a »Bölcsélet tankönyv«-nek 3-ik melléklete a Stöckl-féle tankönyvet befejezi. Követni fogja azonban e sorozatot a »Bölcsélet története« szintén füzetes vállalatban, mintegy 25—26 füzetben egyedül Répássy István fordításában, tehát az előfizetési díjak (egy hat íves füzet ára 50^{kr.}) a fordítóhoz (Eger) küldendők. Melegen ajánljuk ezen életre való vállalat folytatását t. olvasóink figyelmébe.

TANÜGY.

— **A jézustársasági atyák kalocsai érseki főgymnásiumának értesítője az 1881-1882 iskolai évről** megjelent. A tartalmas füzet élén Weiser Frigyes tollából jeles értekezés olvasható »A régi Sirmium hatszázados története« cím alatt, mely K. u. 580-ig terjed. A főgymnásiumra vonatkozó adatokból kiemeljük: A tanítással 18 jézustársasági atya volt elfoglalva. A tanulók magaviselete erkölcsi és vallási tekintetben példás volt. Az év elején beiratkozott 459 nyilvános, 7 magán, összesen 466 tanuló, kimaradt 54, az év végén volt 412. Vallásra nézve 430 római kath., 3 reform., 1 görög kel., 32 Mózes vallású. Az érettségi vizsgálatra 30 tanuló jelentkezett; ezek közül 5 kitérítéssel, 25 pedig egyszerűen érettnak nyilváníttattott.

A trieszti Riunione Adriatica di Sicurtá biztosítási társaság.

(x) A június 28-án lovag Daninos Sándor vezérigazgató elnöksége alatt tartott közgyűlésen az 1879—81-iki három évi időszak életbiztosítások kilenczedik zárata, és az 1881. évben a többi biztosítási ágak évi számlazárata a részvényesek elé terjesztetett.

Utalással a társaság összes ügynökségeinél díjtalanul megkapható terjedelmes jelentésére, mely az igazgatósági jelentésre, a számlazáratra, a vagyonkimutatásra stb. kiterjed, s melyben a társulati tevékenység minden egyes neme előtűntetett, s az alapítók határozottan kimutatták: itt a mérlegnek csak legjelentékenyebb pontjait akarjuk kiemelni.

I. Életbiztosítások.

A lefolyt háromévi időszakban átvett életbiztosítások a következő összegekre ruktak. Az A) osztályban (Tulélősi biztosítások) 2.508,003 frt tőke és 19,721 frt járadék. A B) osztályban (Halálzási biztosítások) 8.191,722 tőke és 1080 frt járadék. Az 1881. évi december 31-én ebben levő életbiztosítások az A) osztályban 5.615,952 frt tőkére és 46,998 frt rentére, a B) osztályban 20.875,142 frt tőkére és 12,699 frt járadékra rug.

A díjbevételek 3.031,746 frtra ruktak a 2.691,405 frtnyi bevétellel szemben. A tőke beruházások 762,176 frtot tettek az előbbi trienniumban bevett 674,828 frttal szemben.

Az árfolyamok emelkedése következtében az ezen osztályba tartozó állam- és egyéb értékpapírok 74,500 frttal emelkedtek; a mi azonban az évi nyereségbe nem vonatott be, hanem az árfolyam-hanyatlások esetére fentartott általános tartaléktőkéhez számítottattott.

A halálzási esetek folytán viszontbiztosítások levonásával 1.117,181 frt a határidőre megszabott halálzási és kiházasítási biztosításoknál 652,913 frt, személyes járadékoknál 108,688 frt adatott ki. Ezenkívül a december 31-én még liquid állapotban levő halálzási és életbiztosítások 106,691 frttal rezerváltattak.

A még érvényben levő biztosítások fedezésére a viszontbiztosítások levonásával 5.096,465 frt, mint díjtartalék visszatartott, s ez 457,796 frttal több, mint a legutóbbi trienniumban.

Az életbiztosítási mérleg eredménye rendkívül kedvező. E szerint azonkívül, mint fentebb említettük, a 74,500 frtnyi árfolyam emelkedésén kívül, a megtakarított tiszta nyeresemény 375,796 frt 86 krra rug. Ebből, az igazgatóság javaslata folytán, 150,000 frt az életbiztosítási osztály számára külön nyereséményalap képzése végett visszatartott, s így az ez után fennmaradó 22,796 frt 86 krra felesleg az általános nyereségi és veszteségi számlára átvitetett, illetőleg az évi nyereséményhez hozzácsatoltattott.

A nyereséményrészekkel való biztosításoknál mutatózó nyereség 152,047 frtra rug, s ebből az alapszabályok értelmében a fele rész az e feltétellel biztosítottak közt fog kiosztatni.

II. E l e m i (tűz-, szállítási- és jégkár-) biztosítások.

A biztosítások ezen ágában az 1881. évi folyamában bevett készpénz díjak 6.830,680 frtra, s egyidejűleg az előbbi évekből származó díjalap 8.429,024 frtra rug.

A viszontbiztosítási díjakra 3.197,318 frt adatott ki.

Ezen biztosítási ágaknál a lefolyt évben káresetekre 5.257,939 frt fizettetett ki, s ez összegből, a viszontbiztosítási részeket levonásával 2.759,564 frt a társaság terhére esik. Ezen kívül 177,900 frt a lehető károokra tartott fenn.

A tűzkár-biztosítási üzlet a lefolyt évben nem mutatott fel kedvező eredményt, mert sok és jelentékeny tüzesetek fordultak elő, s a nagy verseny következtében a lefolyt évben is mérsékelni kellett a díjtételeket.

A jégkár-biztosítások az olasz királyságban jóvedelmet hoztak ugyan, ellenben az osztrák-magyar monarchiában kedvezőtlenek voltak.

A készpénz díjtétel tartalékok a tűz- és szállítási biztosításoknál 1.193,040 frtra ruktak, a viszontbiztosításokra eső részeket levonása után. Ez összeg teljesen mentes az alkuszi járulékoktól, s mindenféle egyéb megterhelhetőségtől, mert az összes járulékok és illetékek már előbb levonásba helyeztetettek. A tűzkár-díjtartalék a díjbevételek 54%-át képezi, a viszontbiztosítások levonásával.

A jégkár-biztosítások külön alapja 150,000 forintról 250,000 forintra emeltetett.

Ezenkívül a társulat díjtárazója a több évi biztosításokból 13.206,696 frttal rendelkezik a múlt év végén mutatkozó 10.908,452 frttal szemben.

Az általános igazgatás értékpapírjai az árfolyamok emelkedése következtében 12,460 frt 76 kr nyereséget mutathatnak fel, melyből csak 450 frt 76 kr az évi nyereséghez csatoltattott, 12,000 frt pedig az árfolyamok hanyatlása esetére fentartott tartalék emelésére hagyott fenn. E mellett azon papírok, melyek sorsolás útján visszafizettetnek, nem a magasabb tőzsdéi árfolyamok, hanem al parin számítottak be.

A különböző díj- és káralapok kiegészítése és az összes kiadások levonása után a lefolyt évben az évi számla szerint megmaradó tiszta haszon 386,500 frtra rug; ebből 150,000 frt az életbiztosítási osztály számára külön biztosítási tartalék gyanánt tartatik fenn, 86,500 frt pedig az árfolyamok ingadozása esetére fentartott tartalékalap szaporítására fordított s még ezeken kívül 250,317 frt 90 kr felesleg mutatkozik. — Ebből az alapszabályok értelmében 20 százalék az általános nyeresémény tartalék-alaphoz csatoltattott, s az igazgatók és számvizsgálók járulékaiknak levonása, továbbá az intézetbeli hivatalnokok takarékpénztára számára eső járulékok levonása után minden egyes részvényre 50 frt osztalék esik, mely jul. 7-én ki fog fizettetni.

A tartalékok összege 7.425,932 frtra rug, ebből az életbiztosítások díjtartalékára 5.096,465 frt, a tűzkár biztosítások díjtartalékára 1.271,440 frt, a szállítási tűzbiztosítások díjtartalékára 20,600 frt, a jégkár-biztosítások díjtartalékálapjára 250,000 frt, az árfolyamok ingadozása esetére fentartott tartalékalapra 161,500 frt, a nyereségi tartalékalapra 445,927 frt, és az életbiztosítási osztály külön nyereségi tartalékálapjára 150,000 frt.

Az intézetbeli hivatalnokok takarékpénztára most, 8 évi fennállása után, 171,673 frt 92 krrnyi vagyonnal rendelkezik.

Miután a közgyűlés az igazgatók és számvizsgálók jelentését tudomásul vette, s különös meglegedését fejezte ki az általuk elért fényes üzleti eredmények felett, melyek a társulat több tartalékának rendkívüli arányokban való emelkedésében mutatkozik, az igazgatóknak a felmentvény megadatott.

Ezután a napirenden levő választások ejtettek meg: Halem Henrik igazgatósági tagga, Afenduli György revisorrrá, gróf de Poja Emil Albert számvizsgáló helyettesnek ismét megválasztattak.

Miseruhák és egyházi szerek

gyára.

Római katolikus ritusban.

Miseruhák, dalmatikák, pluviálék, albak, rochetek, zászlók, lobogók, Monstranzok, kelyhek, ciboriumok, füstölők, lámpák, gyertyatartók, chinpróba-ezüstből,

Pontificale-eszközök

a leggazdagabb szerelésig.

ZAMBACH és GAVORA

Budapest, váci-utca 17. szám.

Ő Eminentiaja a bibornok Magyarország Herceg Primásának szállítója.

Megrendelések a legrövidebb idő alatt pontosan eszközöltetnek.

Nem tetsző tárgyak kísérletnek. 10—52

P. Weninger X. F. Eredeti, rövid s gyakorl. szt. beszédek az év minden ünnepére. Ára bérmentesen küldve, (ha az összeg utalványoztatik) — 95 kr.

P. Weninger X. F. Eredeti, rövid s gyakorlati szt. beszédek az év minden vasárnapjára. Ára bérmentesen küldve (ha az összeg utalványoztatik) 1 frt. 5 kr. Kaphatók Egerben, Szolcsányi Gyula könyvárúsnál. 11—15

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész-utca 13-dik szám.) — Felelős szerkesztő: **Agoston Antal.**

Budapest, 1882. Nyomatott az Athenaeum r. társ. nyomdájában (Ferencziek-tere Athenaeum-épület).